

РЕШЕНИЕ

№ 4408

гр. София, 04.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 20.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **3403** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.268 ДОПК.

Образувано е по жалба на З. Б. З. от [населено място] срещу Решение № ПИ-65/06.03.2023 година на Директор ТД на НАП- С., с което е оставена без уважение жалба с вх. № 70-00-955/13.12.2022 срещу Разпореждане за отказ за прекратяване на производството по принудително изпълнение съгласно чл.225 от ДОПК с изх. № С-230022-137-0001176/09.02.2023 година на Публичен изпълнител при ТД на НАП- [населено място].

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на обжалваното Решение и на Разпореждането за отказ за прекратяване на изпълнително производство. Твърди се, че към датата на подаване на жалбата давностният срок е изтекъл, Постановлението за налагане на обезпечителни мерки от 08.02.2021 година не е било връчено надлежно и не може да се приеме, че е започнала да тече нова давност, по отношение на задълженията за глоба, наложени с две наказателни постановления , като неправилно не е приложена нормата на чл.82 от ЗАНН. Иска се отмяна на Решението и отмяна на Разпореждането за отказ за прекратяване на изпълнителното производство поради изтекла давност. Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят-З. Б. З. редовно и своевременно призован, не се явява и не изпраща представител. От процесуалния представител на същия е постъпила писмена молба с изразено становище по съществуването на спора.

Ответникът по жалбата- Директор ТД на НАП-гр. С., редовно и своевременно

призован се представлява от юрисконсулт Б., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Срещу жалбоподателя в ТД на НАП- С. е образувано Изпълнително дело №[ЕИК]/2017 година за неплатени от него установени и изискуеми публични вземания-задължения по Декларация по ЗДДФЛ за периода 01.01.2011 година -31.12.2011 година и задължения по Декларация, образец б ДОО, ЗО ,УПФ за период от 01.01.2012 година-31.12.20212 година по две Наказателни постановления на СО, с които на жалбоподателя са наложени глоби в размер на 500 лева – едното издадено на 17.12.2019 година, а другото на 30.12.2019 година.

На 09.02.2023 година жалбоподателят депозирал възражение за изтекла погасителна давност до публичен изпълнител по отношение на разнородни публични вземания по изпълнителното дело.

На 09.02.2023 година публичен изпълнител при ТД на НАП- [населено място] издал Разпореждане №С-230022-137-001176 година, с което отказал да прекрати производството по изпълнителното дело поради изтекла погасителна давност за б вземания.

На 17.02.2023 година жалбоподателят депозирал жалба до Директор ТД на НАП- [населено място] срещу Разпореждането ,с която е отказано да бъде прекратено поради изтекла давност изпълнителното дело.

С Решение № ПИ-65/06.03.2023 година Директор ТД на НАП- [населено място] оставил без уважение подадената жалба срещу Разпореждането за отказ за погасяване на публични държавни вземания поради изтекла давност.

По делото са приложени заверено копие на част от изпълнителното дело, Заповед № 2948/10.11.2022 година на Изпълнителен директор на НАП- [населено място], с която считано от 10.11.2022 година държавният служител О. К. М. е преназначена на длъжността Директор ТД на НАП- С..

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд-София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.267,ал.2 ДОПК, от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна. Съображенията за това са следните:

Обжалваното Решение №ПИ-65/06.03.2023 година е акт, подлежащ на съдебен контрол и при преценката законосъобразността му съдът следва да провери актът , издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са процесуално- правните и материално- правните разпоредби на ДОПК.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган-това е Директор на ТД НАП-гр. С.- град, на когото изрично по силата на чл.267 от ДОПК е предоставено правото да разглежда жалби срещу действията на публичен изпълнител. Наред с това между страните няма спор ,а от приложените по делото доказателства се установява, че лицето О. М. към датата на издаване на решението е заемала длъжността- Директор ТД на НАП- С. считано от 10.11.2022 година

Решението е издадено в писмена форма с означение на фактическото и правното основание за издаването му.

При издаването му Директор ТД на НАП- С. е нарушил процесуално правните разпоредби, което е довело и до нарушаване и на материално правните разпоредби на ДОПК.

В разпоредбата на чл.266, ал.1 ДОПК е посочено, че всяко действие на публичния изпълнител може да бъде обжалвано от длъжника или взыскателя пред Териториалния директор на съответната териториална дирекция на НАП, а в разпоредбата на чл.267 от ДОПК са визирани правомощията на и съответния териториален директор на ТД на НАП по повод подадена жалба срещу действия на публичен изпълнител, а самото принудително изпълнение е регламентирано в Глава двадесет и пета на ДОПК-чл.209-269п ДОПК. Съгласно чл.162 от ДОПК, държавните и общинските вземания са публични и частни, като публични са държавните и общинските вземания по т. 1 на чл.162, ал.1 от ДОПК за данъци, включително акцизи, както и мита, задължителни осигурителни вноски и други вноски за бюджета; по

По силата на чл.163, ал.1 от ДОПК, публичните вземания се събират по реда на този кодекс, освен ако в закон е предвидено друго от публичните изпълнители при Националната агенция за приходите, освен ако в закон е предвидено друго. От своя страна, в съответствие с чл.209, ал.1 от ДОПК, принудително изпълнение на публични вземания се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането. По аргумент от чл.209, ал.2 от ДОПК, принудително изпълнение се предприема въз основа на изпълнителни основания, подробно посочени в нормата на този текст, ревизионен акт, независимо дали е обжалван, декларация, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, актовете по [чл. 106](#) и [107](#), независимо дали са обжалвани, решение, издадено от митническите органи, независимо дали е обжалвано, влязло в сила наказателно постановление, влезли в сила решения, присъди и определения на съдилищата, както и решения на Европейската комисия, на Съвета на Европейския съюз, на Съда на Европейските общности и на Европейската централна банка, разпореждане за събиране на суми, издадено от органите на Националния осигурителен институт, независимо дали е обжалвано, разпореждане по [чл. 211, ал. 3](#), независимо дали е обжалвано.

В конкретния случай, от събраните доказателства и най- вече от Изпълнителното дело , не може да се установи дали е налице изискуемо публично вземане за посочените в Разпореждането публични вземания, като и в хода на административното обжалване на Разпореждането такива доказателства не са представени и няма самите Декларации и другите изпълнителни основания и най-вече дали двете наказателни постановления са влезли в сила и кога.

Правната регламентация на давността по ДОПК, се съдържа в чл.171 от ДОПК, според която публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според алинея втора, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено. Според чл.172 от ДОПК, давността спира когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на

акта, но за не повече от една година, когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането, когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването, когато актът, с който е определено задължението, се обжалва, с налагането на обезпечителни мерки, когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение, а давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната и от прекъсването на давността, започва да тече нова давност. Съгласно [чл. 168, т. 3 от ДОПК](#) погасяването по давност е начин на погасяване на самото публичното вземане. Приложението на тази норма не се дерогира и от разпоредбата [чл. 174 от ДОПК](#), която регламентира единствено хипотезата на доброволно плащане след изтичането на давностния срок и следващите от това правни последици. Следва да бъде отбелязано, че в ДОПК няма легално определение на понятието давност и то следва да се използва от понятието за давност, дадено най-вече в гражданското право. Погасителната давност представлява период от време, определен от закона, през който субективното право на кредитора не е погасено или казано иначе – не са настъпили юридически факти, които да погасят субективното право на вземане на кредитора. Погасителната давност като юридически факт (разбиран като бездействие на кредитора или ненастъпване на други погасителни обстоятелства) **не погасява правото на кредитора, а поражда материалното право на длъжника да откаже изпълнение**, което е насочено към кредитора. Това обаче не е процесуално право, тъй като за изтекла погасителна давност може да се изразява и извън съдебно, а не само в един съдебен процес. Правоотношението е материално-правно, защото то произтича от материално-правното правоотношение между кредитора и длъжника. Погасителната давност има за главна функция привеждането в съответствие на правното с фактичкото състояние – с бездействието на кредитора фактичкото положение е, че дадено право не се упражнява и следователно трябва да му се откаже възможността да си го търси по принудителен ред. Позоваването на изтеклата погасителна давност обаче не води до погасяване на самото субективно право, за разлика от придобивната давност, където позоваването на изтекла придобивна давност води до прекратяване правото на собственост за лицето, което не е упражнявало правото си.

Сроковете в крайна сметка създават дисциплина в гражданския оборот, тъй като стимулират кредиторите да упражняват правото си на вземане и допринасят за установяването на обективната истина. От друга страна, неприлагането на служебното начало при давността, дава възможност неблагоприятните ѝ последици да зависят от волята на длъжника (той може и да отрече да се възползва от изтеклата придобивна давност). Общ принцип в прилагането на института на погасителната давност е, че с погасяването на едно вземане по давност не отпада дългът, а възможността за неговото принудително събиране. Предявяването на възражение за изтекла давност е право на длъжника, което той може да не упражни, а да изплати доброволно погасеното по давност задължение. В обратната хипотеза - при изтекла погасителна давност и след позоваване на този юридически факт, е налице основание за прекратяване на действията по принудителното изпълнение на публично държавно вземане от страна на публичния изпълнител. От момента на настъпване на

основанието за прекратяване на принудителното изпълнение същото става недопустимо и следва да бъде прекратено.

Дори и да се приеме застъпваната в гражданско правната доктрина теза, че в резултат на погасителната давност се погасява само правото на принудително изпълнение, От гледна точка на данъчното право и на ДОПК, давността е период от време, с изтичането на който се преклудира правото на държавата да събере едно вземане. Но това само по себе си изключва и правото на държавата да го установи, В чл.222 от ДОПК, изтеклата погасителна давност не е предвидена като основание за спиране на принудителното изпълнение, нито пък е предвидена като основание за прекратяване на принудителното изпълнение-чл.225 от ДОПК.

В ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 7 ОТ 15.04.2021 Г. ПО ТЪЛК. Д. № 8/2019 Г., ОСС НА ВАС I И II КОЛЕГИЯ е посочено, че действащият правен ред предвижда три отделни производства за индивидуално принудително изпълнение съобразно вида на задължението (частно или публично). Принудителното изпълнение замества дължимото, но неосъществило се доброволно изпълнение. То е уредена в закона и гарантирана от държавата възможност на кредитора да получи дължимото му в случаите, когато не е изпълнено доброволно. Изпълнителното производство е сурогат на липсващото доброволно изпълнение /вж. С., Ж., "Българско гражданско процесуално право", Шесто преработено и допълнено издание С., С., 2020, с. 676./.

Изпълнителното производство цели да удовлетвори вискателя, така както би го удовлетворило и обичайното изпълнение на задълженията от длъжника. Към него се пристъпва, когато липсва изпълнение. Изпълнението може да бъде предприето в определен от закона период от време, тъй като висящността на задължението не може да бъде неограничено. В [ДОПК](#) изрично е уредена давността, като кодексът конкретизира въпросите, свързани със спирането и прекъсването ѝ. Общият режим на давността, свързана с публичните вземания, е уреден в [чл. 171-174](#), дял IV на ДОПК "Събиране на публични вземания".

Изпълнителното производство по [ДОПК](#) притежава всички белези на административно производство, но се характеризира и с редица специфики. Изпълнението на публичните задължения е уредено в [дял IV на ДОПК "Събиране на публични вземания"](#). Установеният в кодекса ред е относим единствено и само за парични вземания. Към принудително изпълнение се пристъпва, когато е налице някое от изпълнителните основания по [чл. 209, ал. 2 ДОПК](#) и длъжникът не е погасил публичните си задължения.

Погасителната давност е юридически факт, свързан с определен в закона период от време, след изтичането на който се поражда субективно непритезателно право за длъжника да откаже изпълнение на паричното си задължение. Противоречивата съдебна практика, по повод на която е образувано настоящото тълкувателно дело, е свързана с прилагане на разпоредбата на [чл. 172, ал. 2 ДОПК](#). Съгласно текста на разпоредбата: "Давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен давността не се смята за прекъсната". Това означава, че с прекъсването на давността се заличава с обратно действие изтеклият вече срок и започва да тече нов.

Лицето, срещу което се предприемат действията по принудително изпълнение, следва да бъде наясно, че бездействието на вискателя е приключило и той заявява претенциите си за плащане на публичното задължение. Не може да

бъде прекъсната давността, без длъжникът да е узнал за това. Обстоятелството, че между публичния взыскател и публичния изпълнител е започнала кореспонденция относно необходимостта от предприемането на принудително изпълнение не е сред действията, които по своето съдържание са основание за прекъсване на давността. От тълкуването на [чл. 172, ал. 2 ДОПК](#) се налага извод, че нормативната уредба има предвид само тези действия, които са сведени до знанието на длъжника. Само те могат да послужат за прекъсване на давността, а образуването на изпълнително дело не е сред тях.

Изпълнителното производство като съвкупност от правни и фактически действия условно може да бъде разделено на два стадия: предварителен, в който се образува изпълнителното дело и на длъжника се изпраща съобщение за доброволно изпълнение и същински, в който се предприемат конкретни действия по принудително изпълнение чрез изпълнителните способности по [чл. 215, ал. 1, т. 1-3 ДОПК](#).

Прекъсването на давността по смисъла на [чл. 172, ал. 2 ДОПК](#) е относимо към втория стадий - предприемане на действия по принудително изпълнение.

Нито в Решението, нито в Разпореждането за отказ за прекратяване на производство по принудително изпълнение нито Публичният изпълнител, нито Директор ТД на НАП- [населено място] е посочил и не е изследвал въпроса кога длъжникът е следвало да подаде Декларациите за съответните периоди, кога е подадена и кога за всеки един период е следвало да бъде платено задължението по тази Декларация с посочване на конкретни дати и конкретен размер, а в табличен вид е посочен документ и дата и посочена главница и лихва/ за задълженията по ЗДДФЛ, а за Наказателните постановления е посочена дата съответно 17.12.2019 година и 30.12.2019 година.

Не може да се установи кога е възникнало задължението по всяко едно изпълнително основание, кога е следвало да се плати и дали по отношение на него има предприето действие по принудително събиране и кога е осъществено това, още повече, че се касае за различни по вид възникнали публични държавни вземания, чиято начална дата на погасителната давност е различна за всяко едно от тях.

Наред с това, в самото Разпореждане по отношение на двете Наказателни постановления, издадени на 17.12.2019 година и на 30.12.2019 година е посочено, че давността е започнала да тече от влизане в сила на акта, но посочените дати на издаване на наказателните постановления не са начална дата и изобщо няма как да е начална дата, защото Наказателните постановления се твърди, че са издадени на дата 19.12.2019 година и на 30.12.2019 година, което обаче също не е констатирано от страна на Директор ТД на НАП. Не са приложени двете Наказателни постановления от 19.12.2019 година и от 30.12.2019 година, нито има доказателства кога са влезли в сила/ защото съгласно чл.162,ал.2,т.7 от ДОПК-публични са държавните и общински вземания по влезли в сила наказателни постановления.

. В Решението отново и само с посочване и изброяване на общо задължение и без посочен срок, в който е следвало да бъде платено задължението на база годишен период Директор ТД на НАП- не е изискал самите Декларации и всички изпълнителни основания, не е изследвал въпроса по всяка една декларация и по всяко едно изпълнително основание кога е възникнало задължението за плащане и кога е започнала да тече давността, самите разнородни изпълнителни основания не са приложени нито в хода на административното, нито в хода на съдебното производство, а в самото Разпореждане за отказ за прекратяване на производство по принудително изпълнение липсват ясни мотиви защо и въз основа на какво публичният изпълнител е отказал да прекрати производството по принудително

изпълнение. Наред с това, няма доказателства дали двете наказателни постановления са влезли в сила, кога са влезли в сила, какъв е размерът на задълженията по всяка една Декларация, по която е отказано прекратяване поради изтекла давност. Няма и доказателства дали въпросното Постановление за налагане на обезпечителни мерки е влязло в сила и кога и по какъв начин е връчено на жалбоподателя. Наред с това, в хода на съдебното производство процесуалният представител на жалбоподателя представи Справка за задълженията на жалбоподателя с твърдение, че след издаване на Решението са погасени по давност разнородни публични вземания, които автоматично са отписани, което е факт, настъпил след издаване на Решението и който следва да бъде съобразен от публичния изпълнител.

С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че Решението и потвърденото с него Разпореждане за отказ за прекратяване на производството по принудително изпълнение следва да бъдат отменени и преписката изпратена на публичен изпълнител при ТД на НАП за ново разглеждане, при което публичният изпълнител следва да приложи и разгледа всяка една Декларация и всяко едно изпълнително основание, да посочи кога е следвало да бъде платена / на коя дата, през коя година, да посочи точен падеж на всяко едно задължение по Декларацията и по останалите изпълнителни основания и размер, от който да е видно каква е главницата, така и лихвата/, да отговори подробно на всеки един довод във възражението на жалбоподателя – изтекла ли е или не съответната давност и едва тогава да издава какъвто и да било акт, да прецени кога са влезли в сила наказателните постановления, да обсъди и обстоятелството след издаване на решението дали е изтекла твърдяната от процесуалния представител на ответника по жалбата давност по отношение на кои задължения и същите подлежат ли на отписване.

С оглед изхода на спора претенцията на ответника по жалбата за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна и не подлежи на уважаване. Претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е частично основателна, като в негова полза следва да се присъдят такива, но преди да бъде определен техният размер съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, депозирано от страна на процесуалния представител на ответника по жалбата в последното съдебно заседание.

По силата на чл.78,ал.5 ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл.144 от АПК/, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата.В съответствие с разпоредбата на чл.36,ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента,като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В нормата на чл.78,ал.5 от ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл.144 АПК е предоставено право на съда да прецени дали да уважи искане за намаляване на адвокатското възнаграждение, като законодателят само е ограничил минималната долна граница,под която не може да се намали възнаграждението- не по- малко от минималния размер,предвиден в Закона за адвокатурата, но съдът не е обвързан с максималния размер,които може да присъди възнаграждение,но ако е доказано като заплатено.Разпоредбата на чл.78,ал.5 от ГПК намира приложение - само при

депозирано искане от страната за намаляване на разноските.

За разлика от нея, нормата на чл.161,ал.2 от ДОПК предоставя право на съда дори и при липса на депозирано искане за намаляване на адвокатското възнаграждение да намали възнаграждението- при прекомерно възнаграждение за адвокат без оглед на действителната правна и фактическа сложност на делото съдът може да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#).

В отговор на преюдициално запитване по т. 1 на Решение от 23.11.2017 г. по съединени дела C-427/16 и C-428/16 на СЕС, първи състав, според който разпоредбата на чл. 101, § 1 ДФЕС вр. чл. 4, § 3 Д. трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която, от една страна,адвокатът и неговият клиент не могат – под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката – да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет (България), и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на чл. 101, § 1 ДФЕС. Всеки съд следва да прецени дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.

Приложението на правото на Европейския съюз, включително на тълкуването, дадено от СЕС по цитираното преюдициално запитване е служебно императивно задължение на всяка национална юрисдикция във всяко нейно производство и е без значение дали насрещната страна е правила или не възражение за прекомерност против адвокатския хонорар, претендиран от молителя.

Националният съд не може да се преструва, че не е постановявано такова тълкуване на общностната правна уредба от СЕС, нито може да чака националният законодател да създаде национална правна уредба, която да предвижда някакъв нарочен механизъм за прилагането на тълкуването. Напротив, националният съд е длъжен сам да приложи разпоредителната част от тълкуването, като тълкувателна правна норма със собствен регулативен потенциал.В изпълнение на това си задължение, настоящият съдебен състав намира, че адвокатската професия е свободна професия, чието упражняване представлява самостоятелен икономически риск. Ето защо трудът на адвоката не е равен и не може да бъде равен непременно на труда на юрисконсулта (каквото пълномощник е защитавал ответника по иска и не зависи от размерите на юрисконсултското възнаграждение по чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ–арг. чл. 78, ал. 8 ГПК, ред., ДВ, бр. 8/2017 г. Адвокатският хонорар обаче не може и е непременно да е много по-висок, особено по дела, които не се отличават с фактическа и правна сложност. В принципен план съгласно чл. 6, ал. 3 Закона за адвокатурата без полагане на изпит за адвокати се вписват кандидати с юридически стаж от пет години (вкл. и най-вече юрисконсултите). Очевидно, в очите на законодателя трудът на юрисконсултите като юристи е съпоставим или поне не много по-малко ценен от труда на адвокатите. Адвокатското възнаграждение съответно, за да не доведе до ограничаване на конкуренцията, не трябва да е значително по-голямо от това на юрисконсултите, поне по делата, които не се отличават с фактическа и правна сложност и са с малък обем на процесуални действия. Диапазоните на юрисконсултското възнаграждение по искови дела са 100-300 лева. В случая българската правна уредба не съдържа каквото и да било точен критерий, който би могъл да гарантира, че определените от Висшия адвокатски съвет минимални размери на адвокатските възнаграждения са

справедливи и обосновани при зачитане на общия интерес. Освен това единствената форма на контрол, който се упражнява от публичен орган върху наредбите на Висшия адвокатски съвет за определяне на минимални размери на адвокатските възнаграждения, е контролът на Върховния административен съд, като този контрол е ограничен до това дали тези наредби са в съответствие с Конституцията и българските закони. Запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.

Жалбоподателят е представляван от адвокат, като в представения Договор за правна защита и съдействие е договорено адвокатско възнаграждение в размер на 800 лева, платено в брой при подписване на договора.

Съгласно чл.8,ал.3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения-за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лева. Договореното възнаграждение е в размер на 800 лева и не е прекомерно, за да бъде редуцирано по реда на чл.161 от ДОПК/ то е под минимума/, като не подлежи на редуциране.

В полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски в размер на 810 лева.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия

Воден от горното и на основание чл.268 ДОПК, Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-65/06.03.2023 година на Директор ТД на НАП- С., с което е оставена без уважение жалба с вх. № 70-00-955/13.12.2022 срещу Разпореждане за отказ за прекратяване на производството по принудително изпълнение съгласно чл.225 от ДОПК с изх. № С-230022-137-0001176/09.02.2023 година на Публичен изпълнител при ТД на НАП- [населено място].

ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА ПУБЛИЧЕН ИЗПЪЛНИТЕЛ ПРИ ТД НА НАП-С. ЗА НОВО РАЗГЛЕЖДАНЕ И ПРОИЗНАСЯНЕ ПО ВЪЗРАЖЕНИЕТО НА З. Б. З. ОТ 09.02.2023 ГОДИНА ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПО ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

ОСЪЖДА ДИРЕКТОР ТД НА НАП- С. ДА ЗАПЛАТИ НА З. Б. З. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 810 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО , КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ТД НА НАП- С..

НА основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл.268 ДОПК.

СЪДИЯ:

